

חנוכה שמח: האור שמאיר את כל השנה

גילוי סוד השמחה שטמון בימי
החנוכה, וכיצד הוא משפיע על
חודש טבת והחיים כולם.

מדוע מברכים "חנוכה שמח"?

בשלוש רגלים, התורה מצווה "ושמחת בחגך".
לכן, הברכה "חג שמח" מובנת מאליה.
אך בחנוכה, לא מצאנו ציווי מפורש על השמחה.

אם כן, מהו המקור והעומק של הברכה "חנוכה
שמח"? מדוע דווקא שמחה, ולא "חנוכה טוב" או
"חנוכה שלום"?

הגמרא מגלה את היסוד: ימים טובים של הלל והודאה **"לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה."**

הגמרא שואלת "מאי חנוכה?" ומסיימת את סיפור הנס בקביעה זו. אך רש"י שואל: כיצד הם "ימים טובים" אם מלאכה אינה אסורה? התשובה טמונה במילים "בהלל והודאה".
הימים הופכים ל"טובים" *באמצעות ההודאה.

"טוב להדות לה": ההודאה יוצרת את הטוב

הפסוק בתהלים אינו אומר "חובה" להודות, אלא "טוב" להודות. מדוע? כי כאשר יהודי מודה לה' מתוך כוונת הלב, ליבו מתמלא ברגשי שמחה. ההודאה עצמה היא המקור לתחושת הטוב.

"הודו להשם כי על ידי זה תרגישו טוב, כי לך טוב להודות."
כשאדם מודה, היום שלו נהיה "יום טוב".

הרמב"ם מדייק: מהודאה לשמחה

הרמב"ם, בהלכות חנוכה, משנה את לשון הגמרא.
במקום **"ימים טובים"**, הוא כותב:

"...שיהיו שמונת הימים האלו...

ימי שמחה והלל."

(רמב"ם, הלכות מגילה וחנוכה ג, ג)

הרמב"ם מלמד אותנו את הקשר הישיר: כאשר יש
"הלל" (שהוא ביטוי של הודאה), התוצאה הבלתי
הבלתי נמנעת היא **"שמחה"**.

הסיבה לשמחה: פרי מתוק של ההודאה

"עֲבֹדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה" (מזמור לתודה)

אם כן, אנו מברכים "חנוכה שמח" כי בימים אלו, שכולנו עוסקים בהלל והודאה על הניסים, אנו לבאופן זהה באופן טבעי מתמלאים שמחה. השמחה בחנוכה אינה ציווי חיצוני, אלא "שמה פמות שוטלל הבמוטח, ... אלא תוצאה פנימית ועמוקה של הכרת הטוב.

האור מתרחב: מחנוכה אל כל חודש טבת

האור המיוחד של חנוכה אינו נכבה עם הפְּכָה של הנר האחרון. ראש חודש טבת חל תמיד בתוך ימי החנוכה. כיצד ההארה של הימים האלו משפיעה על החודש כולו?

תורת ה"שפת אמת": ראש חודש יונק מאור הנרות

ראש חודש טבת:

"ראש חודש טבת שהוא בתוך חנוכה, בוודאי מקבל הראש חודש הארת הנרות על כל ימי החודש, כי בראש תלוי כל החודש." (שפת אמת, בראשית חנוכה תרנ"א)

ה"שפת אמת" מלמד אותנו יסוד גדול: ראש החודש הוא ה"ראש", והאנרגיה הרוחנית שהוא מקבל משפיעה על כל יחל וטל ימי החודש. ראש חודש טבת "טובל" באור ההודאה של חנוכה.

סוד השם: טבת

טבת

רמז ל-טוב

כמו שנאמר: "טוב לַהֲדוֹת לַה" "

כל חודש טבת יונק את כוחו מימי החנוכה, שהם ימי "טוב להודות לה",
לכן, החודש כולו הוא חודש "טוב", חודש שהמהות שלו היא הכרת הטוב.

להמשיך את האור לכל ימות השנה

הוארה הגדולה של חנוכה
וטבת אינה מיועדת להישאר
רק בחורף. יש לנו
את הכוח לקחת את אור
ההודאה הזה ולהאיר איתו
את כל השנה כולה.
כיצד עושים זאת?

קביעות של חמש דקות: "ח"ק קטנה"

הצעה מעשית: כל יהודי יקבע לו חמש דקות ביום להודות להשם.

1. **להתבונן בניסים ובנפלאות של היום:**

לרשום אותם ולהודות עליהם.

2. **להתבונן בעבר:** להיזכר בניסים אישיים,

"ניסי חנוכה" פרטיים, ולהודות עליהם

מחדש.

אי אפשר לשער ולתאר כמה תרגול פשוט זה הופך כל יום ל"יום טוב" וכל החיים ל"ימי שמחה והלל".

ומה קורה כשקשה? כוחה של אהבה שאינה תלויה בדבר

כאשר אדם מתרגל להודות, הוא בונה
בנפשו יסוד איתן של אמונה ואהבה.
גם כאשר באים עליו ייסורים
ומכאובים, הקשר שלו עם בורא עולם
אינו מתערער.

משל נפלא יסביר זאת.

המשל: הילד שאוהב את אמו

- ילד קטן אוהב את אמו אהבה עזה, למרות שלפעמים היא עושה דברים שמצעררים אותו (לא נותנת לו ממתק, משכיבה אותו לישון מוקדם).
- מדוע אהבתו אינה נפגעת?
- כי הילד חווה כל כך הרבה פעמים את טוב ליבה ואהבתה, שהוא בטוח בכל ליבו ונפשו שכל מה שהיא עושה נחא עושה נובע מאהבה טהורה אליו.

הנמשל: יהודי מול בורא עולם

כך ממש יהודי מול בורא עולם. כאשר אדם
מקדיש כמה דקות ביום להתבונן בטוב
השם, נקבע בנפשו ובמוחו שהקדוש ברוך
ברוך הוא אוהב אותו.

**לכן, גם כשיש דברים שהוא אינו מבין,
זה לא מזיז אותו מאהבת השם. הוא
יודע שהכל מאהבה.**

שנזכה שהאור ימשיך איתנו תמיד

נברך את כולנו שיהיה חנוכה שמח, חודש טוב ושבת שלום.
שנזכה שהימים הטובים והשמחים, הנובעים מתוך הלל והודאה,
ימשיכו איתנו לכל השנה כולה.

